

шы тѣ пуціняци ? попитъ ма той пакъ, като забелѣ-
жи че азъ сѣмъ ся зазяпалъ.

—Хж! то ся знае... Подвигы тѣ имъ сж за зачу-
дване.

—Вамъ тжй ся чини, зацо то не сте привикнали, а
за насъ сж нищо. Тѣ тука ся болъ, за това, впрочемъ,
имъ ся помага отъ горѣ. Вижете сега що значи Божія-
та сила, коя умждрява пустинници тѣ за чудене нап-
стена!... Тѣ сж хора великы; за тяхъ Господъ дър-
жи свѣтъ тѣ.

Азъ нищо му не отговорихъ.

—Ама пый имаме и други подвижници,—продума
подиръ малке Лукьянъ:—тѣ съвсѣмъ ся крытъ отъ
хора та, тжй що то мжно можешъ гы и намѣри. Жи-
вѣятъ дѣто завърнжтъ, въ различни пещеры и стрѣм-
ны мѣста, и само единъ Богъ е свидѣтель за подвигы-
тѣ имъ. Азъ такыва юще не сжмъ вижджлъ, нъ единъ
нашъ братъ гы е вижджлъ. Той отивжлъ единъ пжтъ
къмъ мѣнастырь тѣ на Св. Павла, и види ся да ся е
уморилъ и лежжлъ да си почине на тревж тж. Тамъ
тряба да знаете, мѣстото е пусто, диво, твърдѣ рядко
може да срѣщнешъ човѣка. Из'едихшъ му ся зарнало:
на канарж тж клѣкнжлъ човѣкъ на колѣны, старъ и
голъ—голеничѣкъ; сѣди и ся моли. Братъ тѣ ся сма-
ламушилъ, нъ види ся, онзи сварилъ та зарнжлъ, че и-
ма люцѣкъ човѣкъ на близо, и тосъ—часть побягнжлъ
въ горж тж. Отишелъ братъ тѣ на сжщото място, нъ
тамъ вече нѣмало никого.

—Може бы това да му ся е тжй присторило? попы-
тахъ азъ.

—Може бы. Нъ не. Сичкы казвжтъ че има тука пу-
стинаци, кои много ся крытъ. Та освѣнъ това, има и
изъ горж тж мѣста, дѣто човѣкъ може да ся скрие.

—Ами съ кѣкво ся хранятъ?

—Господъ гы храни. Яджтъ корены, трева и ской-